

Den Haag, 1 november 2016

Hierbij reageer ik op verzoek van de Vaste commissie voor Veiligheid en Justitie van 16 september 2016 op het bericht «En dan mag de moordenaar van je zus op onbegeleid verlof».

Op 23 augustus 2016 is door de Dienst Justitiële Inrichtingen (DJI) een machtiging voor onbegeleid verlof afgegeven voor een tbs-gestelde. Aan het verlof zijn voorwaarden verbonden, zoals een locatieverbod voor locatie X¹ (woonplaats van nabestaanden) en doelgericht verlof van deur tot deur in plaats Y (woonplaats van zijn partner). In de door DJI aangeleverde informatie aan het Informatiepunt Detentieverloop (IDV) van het Openbaar Ministerie (OM) was achter het locatieverbod plaats X weergegeven. Bij het doelgerichte verlof ontbrak locatie Y. Het IDV, dat slachtoffers en nabestaanden informeert over besluiten rond verlof, heeft de vermelding van alleen locatie X daardoor gelezen als van toepassing op beide voorwaarden.

Op 5 september 2016 werd duidelijk dat aan de nabestaanden was gecommuniceerd dat betrokkene in plaats X op verlof mocht, terwijl dat eigenlijk locatie Y had moeten zijn. Zowel DJI als het OM heeft contact opgenomen met de nabestaanden om excuses over te brengen en te melden dat de gestelde voorwaarden wel degelijk strekken tot een locatieverbod voor locatie X en doelgericht verlof in plaats Y.

De informatieverstrekking aan slachtoffers en nabestaanden door het IDV verloopt doorgaans naar behoren. In deze casus is echter gebleken dat de berichtgeving tussen het IDV en DJI niet goed is gegaan en daardoor ruimte bestond voor interpretatie. Nabestaanden werden hierdoor onnodig opnieuw geconfronteerd met hun verdriet en het leed dat zij doormaken. Dit vind ik onwenselijk. Daarom heb ik DJI en het IDV gevraagd duidelijker te communiceren over de voorwaarden. Dit betekent onder meer dat altijd een locatie moet worden vermeld bij elke voorwaarde die aan een locatie is gebonden.

In het bericht «En dan mag de moordenaar van je zus op onbegeleid verlof» wordt ook aandacht besteed aan de hulpverlening voor slachtoffers en nabestaanden. Zo wordt opgemerkt dat de nabestaanden minder hulp hebben ontvangen dan de tbs-gestelde en dat zij deze hulp zelf hebben betaald. Ik kan me voorstellen dat nabestaanden het gevoel kunnen hebben dat daders actief worden geholpen, omdat zij worden behandeld en/of opgeleid. Ingeval daders behandeling of een andere vorm van ondersteuning nodig hebben om recidive te voorkomen, dan is het belangrijk dat deze hulp wordt geboden. Minstens zo belangrijk vind ik de zorg en ondersteuning voor slachtoffers en nabestaanden. De afgelopen jaren is de zorg voor slachtoffers versterkt en hun positie in het strafproces verbeterd. Zo kunnen nabestaanden van levensdelicten een beroep doen op een casemanager van Slachtofferhulp Nederland die hen begeleidt en praktische, juridische en sociaal-emotionele ondersteuning biedt. Voor (im)materiële schade (bijvoorbeeld, gemaakte medische kosten) kunnen slachtoffers en nabestaanden schadevergoeding krijgen via de rechter, door voeging in het strafproces, of via het Schadefonds Geweldsmisdrijven.

¹ Omwille van de privacy van alle betrokkenen worden niet de exacte locaties vermeld.

Het is betreuenswaardig dat het in deze zaak is misgegaan bij de informatieverstrekking aan nabestaanden. Juist omdat alle betrokken partners hard werken om slachtoffers en nabestaanden tijdig en juist te informeren over belangrijke beslissingen omtrent de dader. DJI en het IDV trekken lering uit hetgeen is misgegaan, zodat kan worden voorkomen dat dit nogmaals gebeurt.

De Minister van Veiligheid en Justitie,
G.A. van der Steur